

Cesta nahoru XLVI. - Telefonát, který změnil váš život

Nedávno jsem se probíral citáty, jež jsem za léta nasbíral a které čas od času využiji kvůli inspiraci, pro jejich moudrost a neotřelý pohled na svět. Věty v mé sbírce vyřkli lidé, od klasických filozofů až po profesionální atlety, podnikatele, politiky či umělce moderní doby.

Tentokrát jsem narazil na citát Johanna Wolfganga Goetha, který mi připomněl mé mládí. Kdykoli si jej čtu, připomene mi, kudy se můj život mohl ubírat, kdyby... Rád bych se o něj s vámi podělil v naději, že si jej přečte někdo, kdo stejně jako kdysi já potřebuje v životě najít trochu disciplíny a směru. Takže tady je: "Každý chce něčím být, málokdo se chce něčím stát."

Když jsem byl ještě teenager, tak i mně jako mnoha mladým lidem v tomto období chyběla disciplína. Škola mi neseděla - příliš dřiny a námahy. Mnohem snazší bylo pro nezdary hledat výmluvy - rozváděli se mi rodiče, neměli jsme peníze a bylo jasné, že se vzhledem k danému sociálnímu a ekonomickému postavení nemůžu v životě těšit na žádné "úlevy". Během dospívání jsem čím dál hlouběji propadal do apatie, chtěl jsem něčím být, ale neměl jsem tušení čím. Chyběly mi konexe, které, jak jsem se tehdy domníval, úspěšní lidé musí mít. A tak mi nezbývalo než doufat v nalezení nějakého pohádkového pokladu, na jaký narazil Edmund Dantes v mé oblíbené knize Hrabě Monte Cristo od Alexandra Dumase.

Edmund totiž k pokladu přišel velmi snadno: mnich, s nímž sdílel celu během svého nespravedlivého uvěznění, mu prozradil jeho tajný úkryt. Úžasná představa! Po nějaké době mezi farmáři ve střední části Spojených států a při každodenním dojíždění za prací u holiče se však zdálo nepravděpodobné i někomu s tak bujnou fantazií, jakou jsem měl tehdy já, že podobný poklad někdy najdu.

Můj dědeček, jedna z největších osobností v mém životě a člověk, jehož charakter a integrita jsou pro mě dodnes inspirací, za mlada také pracoval u holiče. Dobře viděl, jak se životem protloukám bez jasného směřování, a tak došel k závěru, že bude dobré, abych i já měl nějaké "řemeslo", jak říkal, jež by mě někam nasměrovalo.

V holičství se mi dařilo - tedy tak trochu. Ano, měl jsem řemeslo a dobrou práci, ale kolegové mi nebyli zrovna příkladem. Ten, který pracoval u holičského křesla po mé levici, byl ve vězení za nelegální hazard, a ten po mé pravici zase za ukrývání bankovního lupiče. Někým takovým jsem měl být? A proto nikdy nezapomenu na další události, jež opravdu změnilý můj život.

Bylo sobotní ráno a v holičství zazvonil telefon. "To je pro tebe Peppere. A ne aby ses zapovídal." Ve sluchátku se ozval Edwin White, ředitel střední školy, kterou jsem nedodělal. "Peppere, mohl by ses u mě příští týden zastavit? Rád bych s tebou něco probral."

Pamatuji si, jak jsem si říkal: "Co po mně ten člověk proboha může chtít?" Ale souhlasil jsem, že až budu mít volno, zajdu za ním.

Abych to zkrátil, pan White mi řekl, že pokud opravdu chci v životě dělat věci, které mě baví, budu nejprve muset dokončit školu. Vypěstovat si disciplínu k dalšímu rozvoji, přimět se k lepším výsledkům.

Řekl mi také, že pokud se vrátím na školu, zajistí mi přijetí na vysokou. Návrat nebyl snadný a trvalo několik let, než jsem vše zvládl, protože některé zvyky se prostě neodnaučíte ze dne na den.

Nakonec jsem však střední i vysokou školu vychodil, což mi otevřelo mnohé dveře, jež by pro mě jinak zůstaly navždy zavřené. Vše by bylo jinak, pokud by mi to sobotní ráno pan White nezavolal a nepřiměl mě k návratu.

Z tohoto příběhu plynou dvě ponaučení: pokud můžete někomu zavolat podobně jako mně pan White, učíte tak. Podejte pomocnou ruku a změňte někomu život.

Druhé ponaučení: Budoucnost je blíže, než si myslíte. Dva roky, tři, pět, deset let rychle uplyne, ať děláte cokoli. A až se budete ohlížet zpět, budete hrdí na to, čím jste se rozhodli stát? Dbejte o svůj budoucí rozvoj už dnes. Nikdy není pozdě být ještě lepším. Hodně štěstí na vaší cestě vzhůru!

PEPPER DE CALLIER
předseda Bubenik Partners